

Ε.Ε: παράδεισος για τους ισχυρούς - «λάκκος των λεόντων» για τους λαούς

17.07.15

Αναδημοσιεύουμε το επίκαιρο κείμενο-έκδοση της "Πρωτοβουλίας κατά του ευρώ και της Ε.Ε." του Μαρτίου 2013, που περιέχει σημαντικές αναλύσεις, απαντήσεις και στοιχεία για το ζήτημα μιας πολιτικής γραμμής και σχεδίου για το κίνημα και την Αριστερά, για την αντικαπιταλιστική έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ευρώ.

Το κείμενο αυτό και μια σειρά αναλύσεις και μελέτες, περιέχονται στο βιβλίο με τίτλο "**Ποιός χρειάζεται την Ευρωπαϊκή Ένωση;**" που κυκλοφόρησε πριν 3 μήνες (Απρίλης 2015, εκδ. ΚΨΜ), με συλλογικά άρθρα, κείμενα, αναλύσεις αγωνιστών, δημοσιογράφων, οικονομολόγων και συνδικαλιστών.

Είναι ανάγκη να ανέβουμε όλο το Γολγοθά έως τη σταύρωση ή θα αποφασίσουμε τώρα την έξοδο από το ευρώ και την Ευρωπαϊκή Ένωση;

Έκδοση της "Πρωτοβουλίας κατά του ευρώ και της ΕΕ", Μάρτιος 2013

Ζούμε σε εποχές δύσκολες, ασυνήθιστες γι' αυτό και αποκαλυπτικές. Το γνωστό ερώτημα αν υπάρχει ζωή έξω από το ευρώ και την ΕΕ φαίνεται να αντιστρέφεται από την ίδια την πραγματικότητα. Από τη λεηλασία, εντός του ευρώ και της ΕΕ, της ζωής και των δικαιωμάτων των απλών ανθρώπων, που η ίδια η ΕΕ ενορχηστρώνει! **Η ΕΕ όχι μόνο δεν είναι το σπίτι των λαών** για τον κόσμο της εργασίας και τους λαϊκούς ανθρώπους στη μεγάλη τους πλειοψηφία, **αλλά αντίθετα φαντάζει καθαρά πλέον σαν σφαγείο των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων**, που ταυτόχρονα κλονίζεται από τα κύματα της μεγάλης ύφεσης και φαίνεται να μην έχει μέλλον...

Δυστυχία σήμερα σημαίνει: μνημόνια, τρόικα, Ευρωπαϊκή Ένωση

Γιατί όλοι σήμερα μιλάμε και ρωτάμε για το ευρώ και την ΕΕ; Είναι λογικό. Ποιοι είναι οι τρεις που απαρτίζουν την τρόικα, που οδηγεί σε αφανισμό εισόδημα, δημόσια περιουσία και δημοκρατία στην Ελλάδα;

- Πρώτο, είναι η **Ευρωπαϊκή Ένωση**
- Δεύτερο, είναι η **Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ)**, δηλαδή πάλι η ΕΕ
- Τρίτο, είναι το **Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ)**, το οποίο κατέστρεψε όλες τις χώρες στις οποίες επενέβη.

Όλοι βλέπουμε ότι το «σούπερ λόμπι» του ευρώ (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Ποτάμι) ταυτίζεται με τα μνημόνια, τη λιτότητα, τις απολύσεις, τις ιδιωτικοποιήσεις. Πείθει όλο και λιγότερους.

Ευρωπαϊκή Ένωση: παράδεισος για τους ισχυρούς και «λάκκος των λεόντων» για τους λαούς

Η ΕΕ φτιάχτηκε στη βάση της αρχής του «ελεύθερου ανταγωνισμού» και θεμέλιο της έχει τη συνθήκη του **Μάαστριχτ** με τις περιβόητες «τέσσερις ελευθερίες» (κίνησης κεφαλαίων, εργασίας, αγαθών και υπηρεσιών) με όλες τις οδυνηρές συνέπειες για τους εργαζόμενους και τους λαούς. **Η ελευθερία κίνησης εμπορευμάτων εξ ορισμού ευνοεί τις δυνατές οικονομίες και γονατίζει την αγροτική και βιομηχανική παραγωγή σε χώρες με χαμηλότερη παραγωγικότητα όπως η Ελλάδα.** Στο όνομα του ελεύθερου ανταγωνισμού οδηγήθηκαν σε ξεπούλημα ή σε απαξίωση και κλείσιμο όλες σχεδόν οι δημόσιες επιχειρήσεις στην Ελλάδα.

Η δολοφονική Κοινή Αγροτική Πολιτική με τις ποσοστώσεις αγροτικής παραγωγής, οδήγησε την τελευταία 30ετία σε μείωση των αγροτών από το 31% του συνολικού πληθυσμού το 1981 σε 7% σήμερα και σε μέση ετήσια μείωση της παραγωγής κατά 2%. Ειδικότερα την τελευταία 10ετία, οι αγρότες μειώθηκαν κατά 35%, το αγροτικό εισόδημα κατά 19% και το 50% της γης, καθώς και το 60% της παραγωγής, συγκεντρώθηκε στα χέρια του 6% των μεγαλοαγροτών-καπιταλιστών.

Τι να πρωτοθυμηθούμε από όσα αποσάθρωσαν τον παραγωγικό ιστό στη χώρα μας με τη βούλα της ΕΕ; Την ελληνική μεταποίηση που διαλύθηκε από τις εισαγωγές, η οποία από το 20% του ΑΕΠ που ήταν το 1981, είναι κάτω από το 10% σήμερα; Τα επανειλημμένα πρόστιμα της ΕΕ ενάντια στη στήριξη της Ολυμπιακής Αεροπορίας από το ελληνικό κράτος, (το οποίο ενώ «στήριζε», από την άλλη μεριά άφηνε απλήρωτες τις οφειλές του ύψους δισεκατομμυρίων), μέχρι να πουληθεί για ένα κομμάτι ψωμί σε ένα ιδιώτη που δημιούργησε τελικά μονοπώλιο; Την απαγόρευση εκτέλεσης οποιασδήποτε παραγγελίας από τα ναυπηγεία αν δεν είναι πολεμική παραγγελία και μάλιστα από χώρα της ΕΕ;

Είναι πλέον φανερό και με τη συνδρομή της εμπειρίας πως η ΕΕ δημιουργήθηκε και λειτούργησε σαν ένωση του κεφαλαίου. Στόχος της ήταν να ανταγωνιστεί τα άλλα μεγάλα καπιταλιστικά κέντρα, να αποδυναμώσει το εργατικό κίνημα και να θρυμματίσει τα εργατικά δικαιώματα σε κάθε χώρα της Ευρώπης. Επίσης ισχυροποίησε τις χώρες του ευρωπαϊκού κέντρου απέναντι στις περιφερειακές και αυτό κορυφώθηκε με το ευρώ.

Το μεγάλο άλμα στο κενό με το ευρώ

Με τη δημιουργία της ευρωζώνης και την κυκλοφορία του ευρώ ως κοινού νομίσματος η πορεία της ΕΕ πήρε μια ακόμη πιο αντιδραστική κατεύθυνση. Ήταν μια έφοδος προς τη λεηλασία των λαών αλλά και τη γιγάντωση των κερδών των μεγάλων πολυεθνικών επιχειρήσεων.

Ήταν επίσης το εργαλείο ενός βαθύτερου διχασμού σε χώρες πλεονασματικές και ελλειμματικές μέσα στην ΕΕ. Διότι με την κατάργηση των εθνικών νομισμάτων, δεν υπάρχει η δυνατότητα άσκησης νομισματικής πολιτικής από τα ξεχωριστά κράτη, δεν υπάρχει η άμυνα της υποτίμησης για προστασία από τις αθρόες εισαγωγές ή για την τόνωση των εξαγωγών.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως το ευρώ δεν είναι απλώς ένα κοινό νόμισμα. Είναι ένα παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα, που γι' αυτό τον λόγο διαμεσολάβησε την κρίση εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μετέτρεψε την ελληνική περίπτωση σε αιχμή της νομισματικής - και όχι μόνο - σύγκρουσης ΗΠΑ-ΕΕ.

Αξίζει τέλος να επισημάνουμε πως με την προώθηση της «τραπεζικής ένωσης» επιδιώκεται να δομηθεί μια εφιαλτική βάση για την αντιδραστική απάντηση στην κρίση της ευρωζώνης. **Ένα τέταρτο Γερμανικό Ράιχ οικοδομείται στο πεδίο του ασφυκτικού ελέγχου της οικονομικής και πολιτικής ζωής των κρατών μελών της ΕΕ από τις ηγεμονικές καπιταλιστικές δυνάμεις,** καθιστώντας το σύνθημα για «Ευρώπη των λαών» σε απλό παρηγορητικό ναρκωτικό σε ετοιμοθάνατο ναρκομανή.

Μέσα στην Ευρωζώνη και την ΕΕ τα χειρότερα για τον λαό δεν τα έχουμε δει ακόμη!

Νωπά είναι ακόμα τα καψόνια για την περιβόητη δόση. Δεν υπάρχουν πλέον πολλοί αφελείς που να μην κατανοούν ότι ο ζυγός των μνημονίων θα είναι μόνιμος, αν δεν ανατραπεί αυτή η πολιτική που επιβάλλει η ΕΕ. Οι δομές της ΕΕ γίνονται όλο και πιο βαθιά αντιδραστικές. Οι προϋπολογισμοί των κρατών θα σχεδιάζονται, θα εγκρίνονται και θα ελέγχονται στη φάση της εκτέλεσής τους από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Θεσμοθετούνται, μέσω του «Συμφώνου για το Ευρώ», διαδικασίες καθορισμού πολιτικής μισθών, με κριτήριο την ανταγωνιστικότητα απέναντι στους κύριους αντιπάλους όπως η Κίνα.

Που θα οδηγήσουν τελικά όλα αυτά; **Μα σε «μια νέα αρχιτεκτονική της ΕΕ», που θα περιλαμβάνει:**

- Καθίζηση-«βουλγαροποίηση» μισθών, σε επίπεδα 300-600 ευρώ.
- Μετατροπή των εργαζομένων σε δούλους του κεφαλαίου, με τη πλήρη αποδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων, σύμφωνα με τις απαιτήσεις των εργοδοτών. Η κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων είναι μόνο η αρχή. Στόχος είναι «καμία σύμβαση». Ατομικές συμβάσεις. Όλοι μόνοι και ανυπεράσπιστοι. Να μιλήσουμε για δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη;
- Απογείωση της ανεργίας, ειδικά στη νεολαία (ως και 56,6% σε ορισμένες κατηγορίες), που οδηγεί στην απαξίωση των εργαζομένων, στη μείωση της διαπραγματευτικής τους θέσης και στην κατάρρα μιας νέας μαζικής μετανάστευσης.
- Διάλυση των δημόσιων κοινωνικών οργανισμών. Τα δημόσια νοσοκομεία, η δημόσια παιδεία, όλος ο κοινωνικός δημόσιος τομέας, αντί για αναβάθμιση και εκσυγχρονισμό, οδηγείται σε πλήρη ιδιωτικοποίηση ή διάλυση.
- Ξεπούλημα ή υποθήκευση της δημόσιας περιουσίας. Ότι έχτισε ο λαός με τον ιδρώτα του, έστω κι αν μόνο ένα μικρό κλάσμα από αυτά απολάμβανε ή έλεγε ο ίδιος, ξεπουλιέται μέσω ιδιωτικοποίησης ή υποθήκευσης στους δανειστές. Στο απόγειο αυτών των εξελίξεων φτάνουμε με την ψήφιση της νέας Δανειακής Σύμβασης, που συνοδεύει το **Μνημόνιο 3**. Δεν έχουμε μόνο μια εκ νέου επιβεβαίωση του ορισμού του Αγγλικού Δικαίου ως εφαρμοστέου δικαίου με αρμόδια τα δικαστήρια του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου. Συνομολογείται κάτι επαχθέστερο! Το ελληνικό δημόσιο και η Τράπεζα της Ελλάδος παραιτούνται οικειοθελώς από κάθε δικαίωμα ασυλίας σε σχέση με τα περιουσιακά τους στοιχεία. Πρόκειται για ασυλία που αποτελεί πρόβλεψη ακόμη και του ισχύοντος Διεθνούς Δικαίου. Και δε φτάνει αυτό. Συμφωνείται ρητά και επί λέξει πως «κανένα από τα περιουσιακά τους στοιχεία δεν εξαιρείται, λόγω εθνικής κυριαρχίας, από τη δικαιοδοσία κατάσχεσης, συντηρητικής ή αναγκαστικής για λογαριασμό των δανειστών».

Η ΕΕ καταργεί τη δημοκρατία και τη λαϊκή κυριαρχία

Η ΕΕ ως ένωση του κεφαλαίου έχει, για όποιον έχει μάτια να δει, από την ίδρυσή της μια βαθύτατη αντιδημοκρατική δομή, πλήρως στεγανοποιημένη από κάθε κοινωνικό ή λαϊκό έλεγχο. Τα πάντα αποφασίζονται μέσα στα κλειστά όργανα διακυβέρνησης της ΕΕ, την Κομισιόν (Ευρωπαϊκή Επιτροπή), την ΕΚΤ (Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα) και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, που έχει κύρια έκφρασή του τις Συνόδους Κορυφής. Είναι όργανα που δεν λογοδοτούν πουθενά. Αντίθετα οι αποφάσεις και οι πολιτικές τους υπαγορεύονται ευθέως από τα κλειστά – γνωστά και επώνυμα – λόμπι των ευρωπαϊκών πολυεθνικών, από το αντίστοιχο τραπεζικό λόμπι, καθώς και από τη γραφειοκρατία των Βρυξελλών, που ελέγχεται πρωτίστως από το Βερολίνο και δευτερευόντως από το Παρίσι. Από την άλλη, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είναι εντελώς διακοσμητικό, αποτελώντας επίφαση ακόμη και του σημερινού ύστερου και παραφθαρμένου αστικού κοινοβουλευτισμού.

Τα συνεχόμενα περιβόητα Σύμφωνα, τα Μνημόνια και τα καθεστώτα Επιτροπείας, που επιβάλλονται

στις χώρες της ΕΕ με ταυτόχρονη μετατροπή των κυβερνήσεων σε μαριονέτες **αναβαθμίζουν τη δεδομένη εκ γενετής αντιδημοκρατική διακυβέρνηση της ΕΕ σε μια σύγχρονη απολυταρχία του κεφαλαίου.**

Η χώρα μας και ο λαός της, που καταστρέφονται κάτω από τη σιδερένια κηδεμονία της ΕΕ, του ΔΝΤ και του διεθνούς κεφαλαίου με την πλήρη σύμπλευση της ελληνικής ολιγαρχίας, αποτελούν κραυγαλέο παράδειγμα συντριβής κάθε έννοιας λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας, δηλαδή κάθε δικαιώματος ενός λαού να ορίζει τις τύχες του στη χώρα που ζει.

Η έξοδος από ΟΝΕ-ΕΕ και η διαγραφή του χρέους, αφετηρία της λαϊκής σωτηρίας

Εμείς το λέμε καθαρά. Η επιλογή της σύγκρουσης με την ΕΕ, δεν είναι δρόμος στρωμένος με ροδοπέταλα. Η παραμονή όμως σε αυτήν έχει ακόμη μεγαλύτερο κόστος, «αίμα, πόνο και δάκρυα» για την κοινωνική πλειοψηφία.

Η έξοδος από την ευρωζώνη και η αποδέσμευση από την ΕΕ σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση δεν σημαίνει ένα άλλο νόμισμα με συνέχιση της ίδιας αντιλαϊκής πολιτικής. Αντίθετα, είναι απόφαση για μια άλλη πορεία της χώρας, με τους εργαζόμενους στο τιμόνι και τις κοινωνικές ανάγκες στο κέντρο των οικονομικών και πολιτικών αποφάσεων, καθώς και για ένα άλλο πλαίσιο διεθνών σχέσεων με ισοτιμία, δικαιοσύνη και αμοιβαίο όφελος.

Θέση κλειδί και προϋπόθεση για αυτή την πορεία είναι η στάση πληρωμών, η άρνηση, μη αναγνώριση και η μονομερής διαγραφή του ληστρικού χρέους. Το επιχείρημα ότι θα υπάρξει αύξηση του δημόσιου χρέους, μιας και αυτό θα είναι σε ευρώ, το οποίο θα υπερτιμηθεί έναντι του νέου νομίσματος, δεν ευσταθεί, ακριβώς επειδή η επιλογή μας πρέπει να είναι η άρνηση και όχι η πληρωμή του χρέους.

Ακούγεται ως αντεπιχείρημα ότι οι προτεινόμενες λύσεις εκτός ευρώ, δεν αντιμετωπίζουν το πρόβλημα του πρωτογενούς ελλείμματος. Όμως αυτό έχει σχέση με την γενικότερη οικονομική πολιτική και όχι μόνο ή κυρίως με το νόμισμα. Το σημερινό πρωτογενές έλλειμμα προέρχεται από τα δις των διαρκών χορηγήσεων στις τράπεζες, από τις επιδοτήσεις που παίρνουν οι βιομήχανοι, οι εφοπλιστές και οι κατασκευαστικοί όμιλοι για να δημιουργήσουν δήθεν θέσεις εργασίας. Οφείλεται στη διαρκή αιμορραγία από τα δημόσια έσοδα λόγω της συνεχούς μείωσης των φορολογικών συντελεστών των μεγάλων επιχειρήσεων και του μεγάλου κεφαλαίου, καθώς και στα περιβόητα φαραωνικά έργα της Ολυμπιάδας. Στο σημείο αυτό ας αναρωτηθούμε: πόσα δις ευρώ έχουν χαριστεί με τα κάθε είδους «αφορολόγητα αποθεματικά» και τους «αναπτυξιακούς νόμους» που απαλλάσσουν το κεφάλαιο από τη φορολογία; Πόσα δις είναι οι υπερτιμολογήσεις των κάθε είδους δημόσιων προμηθειών που καλείται να πληρώσει ο λαός; Τέλος, πόσα δις έχουν δοθεί για εξοπλισμούς για τη συμμετοχή των ελληνικών στρατευμάτων στις δολοφονικές ιμπεριαλιστικές εκστρατείες του ΝΑΤΟ κατά των λαών όλου του κόσμου (Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Σομαλία και πρόσφατα στο Μάλι);

Επιστρατεύεται ακόμη από το μνημονιακό μπλοκ **το ψευδοεπιχείρημα πως η εισαγωγή νέου νομίσματος, θα οδηγήσει σε μεγάλη υποτίμηση έναντι του ευρώ**, που θα σημαίνει εκτίναξη πληθωρισμού, και μείωση του λαϊκού εισοδήματος. Οι εκτιμήσεις όμως για την έκταση της υποτίμησης είναι αστήριχτες. Η εμπειρία της Αργεντινής, αλλά και της Ισλανδίας, δε συνηγορούν σε αυτή την κινδυνολογία. Από την άλλη, ποιος μας διασφαλίζει άραγε ότι το ευρώ θα παραμείνει σταθερό ή ότι θα συνεχίσει να υφίσταται; Αν μεγάλο μέρος των εισαγωγών μας υποκατασταθεί από εγχώρια παραγωγή και οι εισαγωγές περιοριστούν στα απαραίτητα, δεν υπάρχει λόγος υποτίμησης, παρά μόνο στο επίπεδο που εμείς θα επιλέξουμε. Άλλωστε, στο όνομα της μη αποχώρησης από το ευρώ, ήδη υποτιμήθηκε κατά 40-50% το βιοτικό μας επίπεδο, πράγμα που δεν θα είχε γίνει αν είχαμε βγει από το ευρώ και κηρύξει στάση πληρωμών από το 2009.

Συχνά ακούμε το επιχείρημα ότι θα υπάρξει πρόβλημα με βασικά εισαγόμενα προϊόντα, (καύσιμα, φάρμακα κλπ), των οποίων οι τιμές θα απογειωθούν. **Ήδη ζούμε εντός του ευρώ τις απαγορευτικές τιμές των καυσίμων και των φαρμάκων, την κατάρρευση της ζήτησης στα καύσιμα ή τις διαρκείς ελλείψεις στα φάρμακα.** Από την άλλη πρόκειται για σκόπιμη διόγκωση του προβλήματος. Η τιμή των καυσίμων μπορεί να συγκρατηθεί με δραστική μείωση της κρατικής φορολογίας που επιβάλλεται επί της τιμής πώλησής τους σήμερα. Βασικά προϊόντα μπορούν να επιδοτηθούν από το κράτος με τον ταυτόχρονο έλεγχο των τιμών. Η αντικαπιταλιστική παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας με την αξιοποίηση των ενεργειακών και άλλων πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας με στόχο την ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών και όχι του μέγιστου κέρδους, θα διευκολύνει τη βιομηχανική και παραγωγική αναγέννηση της οικονομίας. Θα στηρίξει τους υπάρχοντες κλάδους, θα προχωρήσει στην αναγέννηση παλαιών και θα δημιουργήσει νέους κλάδους παραγωγής. Θα αντιστρέψει τη σχέση εισαγωγών- εξαγωγών. Θα μειώσει το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου συμβάλλοντας και με αυτόν τον τρόπο στη μείωση του ελλείμματος του ισοζυγίου των τρεχουσών συναλλαγών και θα δώσει τη δυνατότητα δημιουργίας συναλλαγματικών διαθεσίμων.

Διπλή έξοδος από την ευρωζώνη και την ΕΕ

Θέση μας είναι η **συνολική ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ.** Ενώ αναγνωρίζουμε τον κομβικό ρόλο του ευρώ στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, θεωρούμε ότι **δεν μπορεί να υπάρξει έξοδος μόνο από την ευρωζώνη χωρίς ταυτόχρονη έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση.**

Ακόμη κι αν αρνηθούμε το χρέος, τι θα σήμαινε η έξοδος μόνο από την ευρωζώνη χωρίς έξοδο από την ΕΕ; Θα ήταν αδύνατο να θέσουμε περιορισμούς στην κίνηση των κεφαλαίων και να εθνικοποιήσουμε τις τράπεζες για την ανάκτηση του ελέγχου της οικονομίας. Θα ήταν επίσης ακατόρθωτο να ανατάξουμε την παραγωγή με βάση τις κοινωνικές ανάγκες. Κάθε σχετική προσπάθεια απαγορεύεται από την ΕΕ, γιατί καταστρατηγεί τις τέσσερις ελευθερίες και βλάπτει τον «ελεύθερο ανταγωνισμό». Ακόμη και με υποτίμηση οι εισαγωγές θα συνεχιστούν αν δεν υπάρχει δασμολογική προστασία, η οποία επιπρόσθετα μπορεί να στραφεί επιλεκτικά στους τομείς που επιθυμούμε και όχι να επιβληθεί στα πάντα αδιακρίτως, όπως συμβαίνει με την υποτίμηση. Το κυριότερο όμως είναι το νομικό πλαίσιο που έχει επιβάλει η ΕΕ μέσα στο οποίο υπαγορεύονται μια σειρά από αντιδραστικές πολιτικές σχετικά με το ασφαλιστικό, τις εργασιακές σχέσεις ή τις ιδιωτικοποιήσεις, ενώ απαγορεύονται οι κρατικές παραγωγικές πρωτοβουλίες οποιασδήποτε μορφής.

Επομένως, η διπλή έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ γίνεται αναγκαία αφετηρία για κάθε φιλολαϊκή προοπτική. Είναι κάτι που υπογραμμίζουν έντονα οι ίδιες οι εξελίξεις. Είναι ή δεν είναι αλήθεια ότι μέσα στην ΕΕ γιγαντώθηκε το δημόσιο χρέος, το οποίο τριπλασιάστηκε στην δεκαετία του '80; Ο δανεισμός, που τελικά αποδείχτηκε και «πικρός» και ακριβός, έγινε κυρίως για να στηριχτούν η κατανάλωση των προϊόντων που παρήγαγαν οι πολυεθνικές και η χρηματοπιστωτική φούσκα, που όταν έσκασε άνοιξαν οι ασκοί του Αιόλου της κρίσης. Στο πλαίσιο αυτό έχει οικοδομηθεί ένας κυριολεκτικά ληστρικός μηχανισμός, μέσω των τόκων των δανείων. Είναι χαρακτηριστικό από την άποψη αυτή ότι στην εικοσαετία 1992-2011 καταβλήθηκαν συνολικά 507 δις ευρώ για την εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους, δηλαδή ούτε λίγο ούτε πολύ το 160% του σημερινού δυσθεώρητου χρέους των 307 δις ευρώ (πρόσφατα στοιχεία του ΔΝΤ για το 2012). Πρόκειται ολοφάνερα για μια κανονική χρεομηχανή!

Ας διαβάσουμε σε αυτό το σημείο κάτι αξιοπρόσεκτο:

«το Συμβούλιο παρακολουθεί τις οικονομικές εξελίξεις σε κάθε κράτος - μέλος ... και προβαίνει τακτικά σε συνολική αξιολόγηση».

Είναι από το άρθρο 103 της συνθήκης του Μάαστριχτ, γραμμένο 20 χρόνια πριν. Και το άρθρο κλείνει ως εξής:

«Το Συμβούλιο, ακολουθώντας τη διαδικασία που αναφέρεται στο άρθρο 189Γ, μπορεί να θεσπίσει λεπτομερείς κανόνες για τη διαδικασία πολυμερούς εποπτείας ...».

Αυτό και αν γίνεται τώρα! Ιδιαίτερα σήμερα μετά την επίσημη θέσπιση του «Δημοσιονομικού Συμφώνου» στις χώρες της ευρωζώνης και ευρύτερα της ΕΕ επιβάλλεται η πιο άτεγκτη εποπτεία! Συγκεκριμένα, θεσπίζεται μόνιμος μηχανισμός εποπτείας και ελέγχου από την ΕΕ στα δημόσια οικονομικά κάθε χώρας με στόχο την τήρηση ισοσκελισμένων προϋπολογισμών, με πρόβλεψη για ανώτατο όριο ελλείμματος στο 3% του ΑΕΠ. Είναι προφανές τι σημαίνει αυτό για το εργατικό εισόδημα και τις κοινωνικές παροχές. Ακόμη το καταναγκαστικό αυτό σύμφωνο προβλέπει ανώτατο όριο δημόσιου χρέους το 60% του ΑΕΠ. Αν εμφανιστεί παρέκκλιση, η διαφορά πρέπει να μειώνεται κάθε χρόνο κατά 5% μέχρι την απόσβεσή της. Δηλαδή, με απλά μαθηματικά, ας δούμε τι θα ισχύσει για τη χώρα μας. Το ΑΕΠ της Ελλάδας είναι περίπου 200 δις. Επομένως, το 60% του χρέους είναι 120 δις. Αν 300 δις είναι το πραγματικό χρέος, τότε για την απόσβεση των 180 δις της διαφοράς από το επιτρεπόμενο χρέος σημαίνει $180 \times 0,05 = 9$ περίπου δις τον χρόνο, τα οποία θα αντληθούν φυσικά με λήψη επιπρόσθετων μέτρων εξουθένωσης του λαού.

Να ποια είναι η βάση και του ευρώ και των μνημονίων. Αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί!

Πορευόμαστε με αποκλειστικό κριτήριο τις ανάγκες του κόσμου της εργασίας και του λαού. Όμως μπορούμε; Ποιοι και πώς;

Στόχος μας δεν είναι «να σωθεί η χώρα» γενικά. Ούτε να καταστούν εξαγωγίματα τα προϊόντα δεσποτικών επιχειρήσεων με κινεζικούς μισθούς. **Ο λαός δικαιούται να ζήσει καλύτερα. Μια ζωή με δικαιώματα, με αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης και με πραγματική δημοκρατία.** Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αυξηθεί ο μισθός. Σημαίνει ακόμη άμεση αναίρεση και ανατροπή του ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας, δηλαδή εθνικοποίηση όλων των στρατηγικών κλάδων και επιχειρήσεων. Προοδευτική πορεία, για μας σημαίνει ριζική ανακατανομή του κοινωνικού πλούτου, με χτύπημα του μεγάλου κεφαλαίου και κλονισμό της κυριαρχίας του.

Συνεπώς η όξυνση της ταξικής πάλης όχι μόνο δε θα μετριαστεί με μία αποχώρηση από την ΕΕ, αλλά θα κορυφωθεί σε γενικό πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο και χρειάζεται να προετοιμαστούμε για αυτό. Ο ανασχεδιασμός της παραγωγικής διάρθρωσης και του προσανατολισμού της οικονομίας με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες, με εθνικοποίηση των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων και στους τρεις τομείς της οικονομίας (αγροτική παραγωγή, βιομηχανία, υπηρεσίες) και επιβολή εργατικού ελέγχου με προοπτική την πλήρη κοινωνικοποίησή τους, είναι η κατεύθυνση που συμφέρει την κοινωνική πλειοψηφία και έχει το δικαίωμα να την επιβάλει.

Μια τέτοια κατεύθυνση και πορεία έχει πραγματικό πεδίο εφαρμογής και δεν είναι σχέδιο επί χάρτου. Μπορεί να επιβληθεί από τον γενικευμένο αποφασιστικό και αλληλοτροφοδοτούμενο κοινωνικό και πολιτικό αγώνα. **Αυτό όμως προϋποθέτει την παράλληλη οργάνωση του ίδιου του μαχόμενου κι εξεγερμένου λαού.** Ταυτόχρονα απαιτεί την οικοδόμηση από σήμερα – μέσα στο καμίνι των αγώνων – ανεξάρτητων θεσμών και οργάνων επιβολής της λαϊκής θέλησης, έξω και πέρα από τις επίσημες κρατικές δομές σε τόπους δουλειάς, σε κλάδους και σε χώρους κατοικίας. Ο οργανωμένος λαός χρειάζεται όμως σαν καρδιά και νεύρο του ένα άλλο εργατικό κίνημα για το οποίο υπάρχουν σήμερα οι υλικοί όροι ανάδυσης του. Ένα άλλο εργατικό κίνημα εξοπλισμένο με τους αναγκαίους στόχους και διεκδικήσεις, με την υιοθέτηση αποφασιστικών μορφών αγώνα και στηριγμένο σε τρόπους οργάνωσης ανοιχτούς στη συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων μέσα από συντονισμένα ανεξάρτητα κέντρα αγώνα. Οργανωμένος λαός σημαίνει τέλος την εμφάνιση στους δρόμους και τις πλατείες, ενός μαζικού λαϊκού πολιτικού κινήματος, που θα κάνει πράξη το στόχο του καθολικού λαϊκού ξεσηκωμού. Μια τέτοια εξέλιξη είναι σε θέση, με την ανοιχτή απειλή της κοινωνικής ανατροπής, να αναγκάσει ακόμη και κυβερνήσεις που βρίσκονται στα όρια του συστήματος να

κινήθουν σε λήψη μέτρων όπως τα παραπάνω. Ωστόσο η υλοποίηση των αναγκαίων προοδευτικών μέτρων προς όφελος της κοινωνικής πλειοψηφίας δεν μπορεί να ολοκληρωθεί παρά μόνο με την υπέρβαση του σημερινού φονικού καπιταλισμού με έναν βαθύ ριζικό κοινωνικό μετασχηματισμό.

Πιο κοντά με τους λαούς της περιοχής, όλο και πιο μακριά από τους δυνάστες μας

Μια ανατροπή αυτού του τύπου στην Ελλάδα, μπορεί να πυροδοτήσει ανατροπές στο νότο της Ευρώπης και να δημιουργήσει άλλες υλικές και πολιτικές **προϋποθέσεις για μια διεθνοποίηση προς όφελος των λαών στη νότια Ευρώπη αλλά και τη Μεσόγειο**. Επίσης είναι υπαρκτές οι προϋποθέσεις για ισότιμες ανταλλαγές, που θα αλληλοσυμπληρώνουν τομείς που υπάρχουν ελλείψεις. Ας το συνειδητοποιήσουμε: έχουν δύναμη οι λαοί στην περιοχή, κανείς δεν είναι σε απομόνωση. Το ψευτοδίλημμα: ΕΕ ή εθνική απομόνωση και αναδίπλωση είναι μια προπαγανδιστική μυθολογία των ελίτ με στόχο να εμφανίσουν τη φυλακή του ευρώ και της ΕΕ ως μοναδική αναγκαστικά επιλογή.

Από την έκδοση (Μάρτιος 2013) της "Πρωτοβουλίας κατά του ευρώ και της ΕΕ" που συγκροτήθηκε το 2011 από δυνάμεις και αγωνιστές της μαχόμενης και ανατρεπτικής αντι-ΕΕ Αριστεράς.

Δείτε περισσότερα κείμενα και αναλύσεις της **"Πρωτοβουλίας"** στο ιστολόγιό της **εδώ:** <https://stopeuroee.wordpress.com/>

[Tweet](#)
